

A 1105.

~~296.e~~

Anna Saawa

Sunletused.

Solmas wiik.

Jurjewis.

N. Sõõti trükk.

1897.

A. 1105.

I. 296.

Anna Saawa

Luuletused.

Kolmas wiik.

Jurjewis.

R. Sõõt'i trükk.

1897.

Дозволено Цензурою.

Юрьевъ, 11 Марта 1897 года.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

33233

Rahutumad lauluwaimud.

Rahutumad lauluwaimud
Ärkist' jälle ärkawad —
Sumal teab, mis nende mõttes,
Mis nad jälle tahawad!

Üks on rahutum kui teine,
Igal ühel ise meel,
Ühed hõiskehäälil hüüdmaš,
Teised surma radadel;

Ühed püüdwad taewa poole,
Teised põrmus kõnniwad,
Ühest teisest läbijegi
Ühes kooris laulawad. — —

Tasa tõuseb koidu kuma,
Waimu=walda walgustab,
Iša troonilt ime=hiilgus
Uusi aegi kuulutab.

Õnneliselt, igatsedes
Waatab sinna laulukoor —
Tulewikku aga warjab
Tasakesti kuldne loor.

Õnnis lapsepõli.

Kus oled, õnnis lapsepõli,
Kus unenäod ilusad,
Mil rohud, lilled, kiviakesed,
Kõik muistseid jutte westsiwad?

Kus kuldseid koidukaunid päewad,
Mil lahkest kosus elupuu?
Kus oled, waga usk ning lootus
Ja palwekene lihtne, truu?

Oh õnnis, püha lapsepõli,
Ei tule ja küll tagasi —
Kuid sinu mälestus kui ingel
Jääb minu juurde ometi.

Ei tule luule tuulest.

Luule see ei tule tuulest,
Ega kuku käiksest ka —
Ära sunni, ära keela —
Aidid see oleks asjata.

Luule see on leekin tõde,
Weri sinu südamest,
Seda pead sa ilmutama,
Hoolimata enesest.

Kel siit-maailma tarkust.

Kel siit-maailma tarkust
Ja wara küllalt käes
Ja Jumalat ei tunne,
See on tõest' waene mees.

Ta on kui pähkel oksal,
Kes tühi, tuumata,
Kui see, kes ennast waewab
Ja rändab sihita.

Ta on kui kurt ja pime,
Kes jurnud elawalt —
Jah, õiget andi, tarkust
Saab ainult Jumalalt.

26^{amaks} märtsikuu päevaks 1894.

Sa Issand igavene,
Sul imelikud teed, —
Sa rahva elukäiku
Ja saatust ise jääd! —

Su püha pale ette
Me tänus tõttame
Ja palavamas palves
Su poole vaatame:

Jää ikka meie juurde,
Meid ära unusta,
Ja tegusid ning püüdeid,
Mis auusad, õnnista!

Jää ikka meie juurde,
Siis käime valguses —
Siis vabadus ja elu
Meil kosub südames.

Ajawaim.

Astub riiütel raudses riides
Raskel sammul üle maa,
Kõik maailma ärawõita,
Sukka saata tahab ta:

„Maha kõik, mis üleilmlik,
Mõistujest veel ülem on!
Küll ma oma tarkusega
Selgust, õnne ilma toon.

Maha usk ja maha lootus!
Jumalat ei olegi;
Maad ja taewast ma ju uurin,
Ei Tad näinud kusagi!”

Nii ta hoopleb. Sukatuseks
Käe ta wälja sirutab:
Küll on rasked tema löögid,
Raskest' rahwas kannatab.

Aga waata tema palet!
Eks see ole kahwatu?
Sala hoigab, haaw tal põues,
Uhke meel tal rahutu.

Küll ta otsib rõõmu, lõbu!
Aga selge wale see:
Tühjust, koleduft ja leiad,
Waatad tema südamet. —

Astub rüütel raudses riides
Raskel sammul üle maa —
Häda säääl, kust läbi läheb!
Häda, kus kord langeb ta!

Tõnu tahtis bassi laulda.

Tõnu tahtis bassi laulda,
Ja ta oleks laulnud ka
Toredat ja mõnust bassi,
Nii et ime kuulata.

Aga kogemata puudus
Tõnul bassi tarwis hääl —
Ja ta tahtis ometegi
Esimene olla sääl!

Tõnu mõtles asja ümber:
„Parem laulan tenorit —
Päälegi saan selles hääles
Wistist esimeseks nüüd.“

Aga kogemata polnud
Temal kuulust tenorit,
Ja tal polnud pöues südant
Elustamas lahket wiit.

Tõnu mõtles asja ümber:
"Bass'is kuulsaks ma ei saa —
Tenor ka ei too mull' tulu
Kooris lauldes teistega." —

Tõnu laitis bass'i lauljaid,
Laitis lahket tenorit,
Saenas naabrilt löõtjapilli.
Algas uut ja wõõrast wiit.

Tõnu mängis — mängis — mängis —
Pilli katki tegi ta.
Tulewikus tahta Tõnu
Bass'i lauljaks hakata.

Waenuwalla mehed.

Need waenuwalla mehed
On otse sõgedad —
Kõik kihelkonna asjad
Nad hufka ajavad —
Ja ise kiitvad päewad, ööd,
Et teewad rahwa kasuks tööd.

Jah — rahwa kasuks — tõsi küll —
Nii oli nende mõte,
Kuid tülitšedes, riieldes
Väeb meelest ettevõtte —
Teed sillutama läksiwad —
Kae nüüd, kuis kiwa pilluwad!

Kui waenuwalla mehed
Meelt pea ei paranda,
Siis ametmehi nendest
Ei tulewikus saa —
Nad jäätaks' nurka istuma
Ja asja järel' mõtlema.

Järw leegib eha paistel.

Järw leegib eha paistel
Ja hiilgab nagu kuld —
Ja järwe taga metsas
Dn näha õitsetuld. —

Ja kaugel metsa pöues
Su liigub muistne jutt,
Kui suwe-ööde ilu,
Kui õnnis naer ning nutt.

Ja udu kerkib, tõuseb
Ja hõljub nagu loor,
Ja pühalikult särab
Sääl kõrgel tähte' koor.

Gešwanemate waimud
Mu ümber lehwivad —
Ma mõistan nende juttu
Ja metja kohinat:

See on mu kuldakallis,
Mu kaunis kodumaa —
Kuid koidul, päikse paistel
Weel palju kaunim ta!

„Suured mõtted“.

Kulla kallis Gesticahwas,
üli=armas isamaa,
Andke luuleks „suuri mõtteid“
Muidu saan ma tõelda.

* * *

„Suured mõtted“ nagu seemed
Gestic ruttu tärkavad,
Uga nõndasama ruttu
Juba wanaks lähewad:

Waimustatud kirjamehed
Gestic kokku tulivad —
Pühikesed, üürikesed
Seltji päewad olivad.

Gestic kooli ehitati,
Kiideti tad taewani —
Babilonis oli lugu
Wanast nõndasamuti.

„Linda“ laewad, rahwa lootus,
Jutt neist liikus igas juus —
Ah, see oli unenägu,
Pett'lik õhufujutus.

Oh kõik meie „suured mõtted“
Nagu õletuli on —
üksmeel puudub, fortšilastel
Meie kestel ikka õnn.

* * *

„Aga need on wanad asjad,
Nüüd on lugu parem tõest?“
Sõn — jah — mis ma tahtsin öelda? —
Sõn on täna udus wiist? —

Wõõrsil.

Siin haljendawad uhked metsad,
Mäed pilwini siin tõst'wad pääd,
Siin waiksed, lillerikkad orud,
Siin hõbe-lätted, laiad jõed —
Kuid keskel selle ilu sees
Mül põues kojuigatus.

Siin toredad ja suured linnad
Ja külad rohuaedades,
Siin kuulen kaunist laulu, mängu,
Mäen rahwast uhkeis riides —
Kuid keskel selle ilu sees
Mül põues kojuigatus.

Oh kodumaa, oh tuttav kõla,
Mu armsad, kus te olete?
Oh teie. päralt on mu süda —
Mind ärge saatke kaugese!
Sest wõõrsil kõige õnne sees
Mind suretab mu igatus.

Soomesse.

I.

Randte, lahked päitse tiired,
Terwituji Soomesse,
Minu tänuterwituji
Kaljuwalla kaldale.

Kewadine tuul, oh sõua,
Üle lahe lehwi sa,
Kanna tiiwul õite õhtu,
Saulukesi helista.

II.

Ilmuks mulle ime-ingel,
Kewade, mu kuningas,
Wabastaks mu hinge wangist,
Kui kõi maailm ärkamas; —

Soomesse siis lendaks luule
Läbi uhke metsade,
üle kohiseva kose —
Tähte' teedel kaugele:

Itka, itka kaugemale,
Kõrgemale ülesse —
Kus on taewa wäraw lahti
Ohust hirmund hingele?

Kus on warjupaik, kus walgus?
Wiibiksin sääl igawest',
Laulaksin siis tuhat tänu
Eunastatud südamest.

Mustlaste elu.

(E. Geibeli järel.)

Õpimedas metsa all sofistaw jutt
Ja pööfaste kahin ja sammude rutt —
Su lõkendab tuli, ja haljaku pääl
Üht imelist rahwast näed liikumas sääl.

See rändaja mustlaste rahutu falk —
Must laenetaw juuks neil ja filmad kui wätk.
Nad muistsel a'al wõsunud Niiluse ra'al
Ja suureks saan'd õitswal Hispaniamaal.

Peel loidab, ja muru pääl istumas sääl
On mehed, kel uhke ja metsik on meel;
Ja naesed need keetwad ja segawad tuld
Ja täidawad peekrit, mis särab kui tuld.

Oh jutte ja laule, mis ärkawad siis —
Neil nõiduslik ilu ja sütitaw wiis;
Ja wanaeit kuulutab tuulest ja weest
Küll sõnu, mis kaitsewad kahjude eest.

Kui alustab mustlaste neidude mäng
Ja imelik heljum ja joowastaw ring,
Siis meelitab kandle ja zimbeli hääl,
Ja sädemed hiilg'wad ja lendawad leel.

Dö edeneb — otfas on mängud ja laul,
Tuul tiigub weel ükfinda pöörfas ja puul;
Ja uinujaid kangel' wiin'd igatsew fund:
Nad näewad ilujast kodumaast und.

Kuid koidu a'al kahwatab hõffine luul,
Und ära on wiinud ju hommiku tuul.
Ja päikese tõusul nad minekut tein'd —
Kes teab, kes ütleb, kus poole nad läin'd?

Kesk sügawat Wenemaa metsa.

I.

Kesk sügawat Wenemaa metsa
On imeilus aas —
Küll õits'wad sääl kewadel lilled —
Sääl nagu paradüis maas.

Ja mööda woolab säält jõgi,
Nii waikselt salaja —
Tad peitwad põlised pärnad,
Ja sügaw otsata.

Sääl ööpik hõiskab ja kaebab,
Et süda sulab sul,
Ja nagu teisest maailmast
Sääl lehwib hommiku tuul.

Kuid ära ja mine sinna,
Kui igatsus sul suur —
See jõgi on liiga sügaw
Ja tema ilu liig suur. —

Jah, waike wesi on sügaw
Ja waike igatsus suur —
Ja igawene rahu,
Küll see wõib olla suur.

II.

Keest sügawat Wenemaa metsa
Kuupaistel hiilgab aas —
Külm, sügaw, waike lumi
Sääl särab ja hiilgab maas.

Mets ümberringi on härmas
Kui oleks õisi täis;
Kui tume marmor sääl paistab,
Kus laene tafa käis.

Ja sügaw rahu paistab
Kuupaistel ükshinda,
Kõik loodus on raskes unes —
Kõik waike ja hääleta.

Keestöösel aga lõhkeb
Jääkate jõe pääl —
Pea pärnade warjult kostab
üks turlit lauluhääl:

„Oh waike wesi on sügaw
Ja waike igatsus suur —
Ja igawene rahu,
Küll see wõib olla suur!

Kord kehet kewade ilu
Siin kaldal istusin,
Mu omaksid, kadunud armu
Ma taga leinasin.

Ja kurbtus ja igatsus kaswis
Eiig suureks südames —
Ja wesi see hiilgas ja läikis —
Ma nägin taewast wees. — —

— Kuid rahu ei leidnud ma woodeft
Sest taewas ei olnud sääl —
Ju tuhat aastad fiin heljub
Mu kahetsew laulu hääl.

Ei tohi päewa ma näha
Ei kewadist ilu ka:
Kest talwel fiin keset ööfel
Ma rändan rahuta. —

Oh waike wesi on sügaw
Ja waike igatsus suur —
Ja igawene rahu,
Küll see wõib olla suur!“

Ja üle lageda lume
Üks wari lennul läeb,
Kuu warjutab oma palet —
Kõit jälle waikeks jäeb.

S Õ D A.

Mõrtsjärvel oli sõda lahti,
Ei alganud see asjata:
Sest kahe küla karjapoisid
Ei lastnud üksteist nokkida.

Üks lahing oli juba lõõdud
Ja waenus seega kaswanud,
Ning siin ja sääl on mehed leeri
Nõuupidamiseks astunud. —

Üks südi pois, kel nugisilmad,
Pea tõstab uuest' waenuhäält:
„Küll saiwad nad! ei tule enam!“
Ta hõiskab kõrgelt, kiwi päält.

„Ohoo! wõi nii? eks saame näha!“ —
Pea algab uuest' sõja mäts; —
Kuid senikaua lambad, lehmad
Sääl meelel wõörjil wilja sees. —

See sõda lõppis ootamata,
Ei toonud wõitu kellegil:
Säält külastohtumees läks mööda:
„Dot' poisid! kus see kari teil?“

Sinu wanaema.

Wanaema helde, lahke,
Oli kallis sinule,
Oli sinu lapsepõlwe
Soojendaja päikene:

Kuis ta õnnis pehmel käel
Sinu pääkest silitas,
Armurikkal häälel, sõnal
Spetas ja juhatas!

Kuis ta heldeist filmist läige
Langes sinu põuesse; —
Gustil hõiskasid ja laulsid
Nurmel, wäike karjane. —

Hauas hingab wanaema,
Aga sinu südame
Jään'd on läige tema filmist,
Tema kuju kullane. —

Kullerkupud, jaanililled
Eide haual õitsegu,
Tähe sära, päikse hiilgus
Kallist kalmu ehtigu!

Lihitue lugu.

Lilla tema kottu kōitis
Ornalt sini-siidiga —
Ühele nad teiste hulgas
Pakkus tähtsa pilguga.

Neiu wōttis lillekesed,
Piltu ei pann'd tähele;
Mōtles ka: „On lahke noormees. .“
Juba mõtles teisale:

Sääl ta seisis, tema päike,
Neiu mõttes ainuke —
Lahke nooremehe juttu
Waewalt kuulis neiuke.

Wärijewast käest neiu
Puiestas lilled murule —
Minult kōmbe pärast tōstis
Tasa ta nad ülesse.

Aimad südamete ohu
Pilti piinapäiwi sa,
Eootufeta igatsusi,
Mis sest kaswis korruga.

Sereuade.

Mad seadsiwad end akna alla
Ja une-laulu tõstsiwad,
Mad tähtedest ja teistest asjust,
Mis ilusad on, laulsiwad.

Ja kõrgel sääl, kus tähtjas aken,
Kolm neidu rahus uinumas —
Noh, teadagi, et meelitades
Orn lauluwiis neid äratas.

„Kas kuuled? oh kui ilus! Sulle,
Oh õeke, wist laulawad!“
„Wõib olla. Wõiks ka olla sulle —
Su mina kuulsin paremat.“

„Kes laul'wad sääl? — see tõdest on
mulle —“
— Nii kohmab kolmas unes weel —
„Ma kõige ilusam“ — ja tase
Ta naerab, nii tal sest hää meel. —

Nad laulsiwad — neid oli neli —
Nad mitu laulu laulsiwad.
Üks nendest laulis ühel ainsal,
Ja teised kaasa aitsiwad.

Ta laulis jellele, kes oli
Nii waimurikas, terane;
Kuid see ju „paremat“ on kuulnud
Ja paneb waewalt tähele.

Küll kahju, kui see nõnda juhtub —
Oh sagedast' see on ju nii. — —
See oli kaunil suweöösel
Kui wihma sadas tafasti.

Wõõras.

Ta tuli kaugelt lõuna rajalt,
Kus taewas rohkem sinine,
Kus wiinamäelt jõe kaldal
Silm waatab Musta meresse.

Kuid meel tal süüdmata ja tume
Weel karedam kui põhja külm;
Ta wõõraks jäi, ei leidnud sõprust,
Tast eemale jäi õnneilm.

Üht neidu hakkas armastama,
Kel waike, mureline meel;
Ta armgi oli järsk ja kare,
Mii et ei aimand neiu meel.

Kuid wiimaks nagu tormihooga
Ta oma armu awaldas —
Neid kohtus — kindlast „Si“ siis ütles,
„Mul teine armas,“ tunnistas.

„Üks teine? — ha! mikspärast pidin
Sind mina ial nägema?
Miks olid lahke minu wastu?
Mind pead armastama sa!“

„Ma pean? — hoia, et sa põlgtust
Mu südames ei ärata!
Kaasinimene sa ka oled;
Seepärast olin lahke ma.“ —

Nad lahkusivad leppimata,
Ja ära rändas wõõras mees,
See oli kewadisel ajal,
Mil aasad kõik on õilmetes.

Ta rändas, kodumaale jõudis,
Kuid wõõraks jäi ta omakstel;
Beel järsum, tumedam kui enne
Sest ajast oli tema meel.

Ta sõjameheks warsti heitis,
Ta tahtis ilma nuhelda
Ja enesele rahu leida.
Nüüd olla juba surnud ta.

Kus on ta haud? mis lillekesed
On kaswanud ta kalmule?
Kas on ta surmast neiul süüdi?
Kes ütleb seda temale?

Maailma parandaja.

Kui Taewa Taadilt luba
Mull' tüüks ajaks saaks
Maailma walitseda —
Küll tööd siis minul saaks!

Kõik takistused õrnalt
Ma tuulde tõstaksin
Ja pilve ääre pääle
Nad ist'ma paneksin.

Siis aastaajad tublist'
Ma ühte segaksin,
Kõik jõed wastamäge
Ma jooksta käsetsin.

Koosidel pilwedeni
Kaswada lubaksin —
Ja okkastega ainult
Ma ahju kütaksin.

Teemantideks jääb ahjus
Muudaksin pizarad,
Ja pääle selle teeksin
Neist hiilgwad ahelad.

See ahelaga päikse
Ma taewast kannaksin
Ja küla tänawasse
Ta paistma paneksin.

Siis mättal pajupilli
Ma uhkelt puhuksin
Ja teid ja Taewa Taati
Mind kiitma ootaksin.

* * *

Kuid kas ma kiitust saaksin? —
Ei taha uskuda —
Ma kardan, et mu plaanis
Wast wigasid on ka.

Külakarjane.

Sää! metsa all maja on kehvake küll,
Ja aken on weike, kuid sellest on küll.
(Saksakeelest, rahwalaul)

Tee mööda säält aknast mul igapäew
läeb;
Sää! kaie koob kangast — küll itka mind
näeb.

Jah, aknast kui mööda ma karjaga läen,
Siis pasunad puhun ja wilet ka löön. —

Ma olen maailmas ju mõndagi näind :
Kõik talud siin külas ma läbi ju käind.

Kuid neiud — ei meeldi — nad uhked
kõik on;
Kuid kaie ei ole! — see ongi ta õnn:

Kui palka tats wakkagi juurde weel
saan,
Siis fügise kaiele kosja ma läen.

M a r i.

Jah — see wiimne kosilane
Oli muidu tubli mees ;
(Halwad need ei lähe kosja,
Neil on tühjad mõtted pääs.)

Aga oma ta ei olnud —
Seda teadsin kohe ma,
Kui ju weidi sinna poole
Sakkas juttu sihtima.

Ütlejin, et: olge terve —
Minge teisi talusse!
(See on, mitte just nii lihtsalt —
Suhkrust oli korwike.)

Külameesi kosilane,
Dige imeks pani ta —
Sest, et lugu nõnda lähets,
Ta ei wõinud mõtelda.

Jutt sai otsa. — Külameesi
Sõitis kosja minema —
Tee on hää ja asi tähtjas —
Palju õnne soowin ma!

Koit istus taewa ääre pääl.

Koit istus taewa ääre pääl
Ja waatas alla ilma —
Üks lugu kaunis tõsine
Sääl puutus tema filma:

Hans seisab wäljas akna ees
Ja istutab sääl kaste —
See pole just nii kerge töö —
Suur kast on kaunis raske.

Kuid Hans on näha õnnelik —
Kas on see koidusärast? —
Sääl majas elab Malleke —
Wõi on see selle pärast? —

Ja eila oli pühapäew,
Ja linnud rõõmsast laulsid,
Kuid Hansu, Malle kurwastust
Mad selgesti kõik kuulsid:

Hans ütles Malle eidele,
Kui tubli pois ta olla —
Ja kas ta tohti Mallele
Nüüd pea kosja tulla?

"Sest kõnele", nii wali eit
Siis oli pajatanud,
"Kui kaseke jääl akna all
On suureks puuks ju saanud."

See aeg läeks weidi pikale,
Sest kask ei kaswa ruttu —
Ja see tooks tusta Hansule
Ja Mallele tõest' nuttu.

Seepärast pidas Hans ka nõuu
Ja istutab nüüd kaskke —
See pole just nii kerge töö;
Suur kask on kaunis raske.

Tema ja ikka tema.

Niipea kui üksi olen,
Ja kohe meeles mul,
Ja wiibin teiste hulgas,
Ja jälle meeles mul.

Teen tööd ma kibeidasti,
Mul kõrwus tema hääl,
Ja kuuln linnu laulu —
Su mõtlen tema pääl'.

Ja tema nime kuuldes
Päeb pale hõõgama,
Ja tema seltsis olles
Ei juttu leia ma.

Oh, see on väga piinlik —
See üle vihastan!
Ja sellest tunnist saadik
Ja ära unustan. — —

— Oh — teda unustada
Siin elus küll ei saa —
Sest teistest hoopis teisem
On ometegi ta.

N i i t a o n .

Tal on pikad põllepaelad,
Suured pikad siidipaelad,
Ta on tantsul nagu tuul,
Harwa waikib tema huul.

Hääl tal on kui hõbetellal,
Silmad nagu tähed hellal,
Kuri ta ka natuke —
Ta on armas minule.

Noored mängumehed.

(Saksa keelest.)

Me noored mängumehed ja lauljad oleme
Ja widewikul wälja me laulma läheme.

Ja kus üht kaunist neidu me aknal
näeme,
Sääl wilet, kannelt, wiult me talle män-
gime.

Nii laulame me sõstra- ja finifilmile,
Nii laulame siin linnas me igal' neiule. —

Stuid ühe akna alla
Ma ainaüksi läen —
Sääl elab minu armsam,
Sääl õnnel seisma jään.

Sääl ilutseb ja hõistab
Mu laul ta aknale;
Eht kuulab hellal tundel
Mu laulu neiuke.

„Mu diekene, uinu,
Mäe und, mu armuke,
Sind hoidku pühad inglid
Su unes kõik see öö,
Ja üleilmlist ilu
Mad näitku sinule.

Hääd ööd, mu õnn, mu ainus,
Mu lahke löolind!
Kui koidab kuldne homme,
Siis näen jälle sind.“

Me noored mängumehed ja lauljad
oleme
Ja ühest paigast teisi me laulma läheme,
Jah, ühest paigast teisi nüüd laulma
läheme
Ja wilet, kannelt, wiitult, me rõõmsalt
mängime.

Serenade.

Rikkewarwil, tafakesti
Alnale m'e astume,
Röhatame hääled hääalde,
Unelaulu algame:

„Minu — tuulgi lendas laande,
Sõudis sinna suikuma,
Ehagi on ära läinud
Mere taha magama.

Tähed west'wad waikselt juttu
Igapesest õndsusest,
Drus kohab läte taja,
Und näeb õitswaist lilledest —

Und näe ehast, tähesärast,
Pättel õitswaist lilledest —
Und näe, hella, unelaulust —
Weidike ka lauljatest.“

Rikkewarwil, tafakesti
Alnalt ära astume —
Et on laul sind äratanud
Ometi m'e loodame.

Tead küll, mu kuldakallis.

Tead küll, mu kuldakallis,
Sind tahan unusta',
Su kuju kustutada
Mu põuest jäljeta.

Ra minust ei pea jääma
Sull' ühtgi mälestust —
Mu nimi kust'gu ära
Su südamest ja suust:

Kuid kõik see sündgu ruttu —
Oh ära wiivita! —
Oh — minust ega sinust
Nii lahkujat ei saa!

„Küla mull' ütleb.“

„Küla mull' ütleb: „Kuku, kuku!““
„Külalapsed: „Caula, laula!““

(Rahvalaul.)

Kuis ma kukan kurvail päewil,
Kuis ma laulan leinaaegil?
Caul mul närtfib nagu lille,
Kustub tormi käes kui kiinal.

Küla mull' ütleb: „Kuku, kuku!“
Külalapsed: „Caula, laula!“

Küll ma kukan, kui mul jõudu,
Küll ma laulan, kui mul lusti,
Küll ma hõiskan, kui mul õnne,
Häälitfelen, kui weel elan. —

Kuku seni ise, küla,
Caulge ise, külalapsed!

I.

Me' oleme, tema ja mina
üksteisega vihased,
Ei lepi ka ialgi enam,
Su lahku läh'wad meil teed.

Et mingu ta tänawat mööda!
Küll läbi kopsi ma läen,
Teeharul ei enam jää seisma,
Kui teda tulema näen.

Ei sõna, ei kirja, ei teatust
Mul pole waja ta käest!
Nüüd rõõmupidule lähen,
Ei teda säält leia ma eest.

II.

Mu süda on otfata raske,
Ei meeldi pidu, ei pill —
Ei tea, kus tema on täna
Ja mis ta peaks tegema küll?

III.

Ma käin ja liigun kui wari,
Ei troosti too lõbu, ei töö —
Mu filmad on nutust wist wäsin'd —
Mu elu on tume kui öö.

Me olime, tema ja mina
Üksteisele ometi hääd —
See on kõik teiseks nüüd saanud —
Surm kallid, oh kuhu weel jääd?

IV.

Mad olivad eluks ajaks
Üksteisega wihased —
Kuid sest ei tuln'd midagi wälja,
Sest nemad on jällegi hääd.

Ma lähen üle nõmme.

Ma lähen üle nõmme,
Ma rändan üfsinda —
Mu tormil tufsuw süda
On minu saatija.

Ma rändan kaugemale,
Et süda rahu saaks,
Et minu kallis kaju
Läeks meelest eluks a'aks.

Ma rändan ööd ja päewad —
Ma rändan asjata!
Mu armastus ei wäsi,
Läeb ühes minuga.

Ja jõuaksin ma wiimaks
Maailma otsani,
Siis oleksid sa säälgid
Mu saatuse ometi.

Üks linnukene õhust õrnem.

Üks linnukene õhust õrnem
Sull' ilmub õndsjal öiekuul,
Ja mõistatus on siin maailmas,
Ja ümber lehvib hellam luul;
Ja päiksepaiistet ja lilledõhna joob
Ja õhuhäältest õrnad wiisid loob.

Ja lendab — tõuseb, kasvab, kasvab,
Sind kannab ühes pilwini —
Ei tema lendu, tema laulu
Sa ial unustada wõi —
Kui torm, kui surm, kui paradiis
On tema lend ja lauluwiis. —

Lenda, lepatriinuke.

Lenda, lepatriinuke,
Lenda üle juure wee,
Lenda kaugemale weel —
Minu armuke on sääl.

Tal on silmad nagu öö,
Kullast mööf ja kullast wöö —
Seisab kõrgel kaljul sääl,
Waade wiibib mere pääl.

Kui ta küsib, mis ma teen,
Ütle, teda ootma jään,
Dotan wiimse päewani
Ja, kui tarwis, kauemgi.

Lenda, lenda, lepalind,
Wii tall' terwist, palun sind!
Silmad tal kui tähte-öö,
Kullast mööf ja kullast wöö.

Wesi woolab, wesi kohab. —

Wesi woolab, wesi kohab,
Laente laulu kuulatan —
Säält mu tulewast päewist
Sõnumid ehk kuulda jaan. —

Tumedad on laente laulud,
Ähwardaw on nende hääl —
Kas siis kurwastuse päewad
Pole ikka otjas weel? —

Wesi woolab, wesi kohab,
Laened nagu ohkawad —
Minu tulewiku üle
Salaja wist nutawad.

- Kutsu koju.

Miks nii wainne sinu pale,
Miks nii wäga kahwatand?
Miks ei tee ja filmi lahti?
Olen ma sind kurwastand?

Ärka üles, isakene!
Käsa juutelen ma sul,
Palun päikse paistet tупpa,
Saulan lahkeid laule sull'. —

Ei sa ärka, ei sa tõuse:
Ära lendan'd on ju waim —
Põlwitan ju waihesel woodil
Nagu murtud, närtsin'd taim.

Kutsu koju, isakene,
Kurba, nutul nõrkend last!
Glutaewast kust'wad tähed,
Waim on wäsin'd walwamast.

Surmaroosid sinu palgel.

Surmaroosid sinu palgel,
Sekene, õitsenud —
Pea ja magad, maimukene,
Hauda nad sind kannavad.

Siis nad tõst'wad leinalaulu:
Wara olla surnud sa. —
Pole seda laulu tarwis —
Surm ei tulnud ootmata.

Etš sul pöues surmaroosid
Õitsenud ju ammugi,
Mis nad ise istutanud —
See neil unun'd muidugi.

Ju õitsewad jälle siirililled.

Ju õits'wad jälle siirililled
Ja kullerkupud kullased —
Oh! kõik, mis näen, kõik mis kuulen,
On terwitamas kewadet.

Ma rõhun kae rinna pääle:
See ilu puutub südame —
Oh walus ütlemata walus
On leinajale kewade.

Sääl haual.

Sääl haual õitseb kanarpiik
Ja kaswab kastehein —
Üks wäsiind süda puhkab sääl
Kell' tundmataks jäi õnn.

Üks rändaja — wist wäsiind ka —
Jääb seisma hauale —
Ja juuks on hall — näe, pisarad
Tal weer'wad palgele.

Ta langeb põlwi!, palwetab
Nii härdalt, südamest . . . .
Kas teeb ta palwet furnule,
Wõi enda rahu eest?

Surm ei tule suigutama.

Surm ei tule suigutama,
Haud ei weelgi awane —
Süba pean waimus waatma
Elu siise kaugele.

Sää! — see rada minu jaoks,
Olgu päew, ehk pilksed ööd —
Sää! on kõrged, järskud mäed,
Kuristikud kaldal teed.

Ja sää! kauge! nende taga?
Puhke paika leian säält? . . . .
Inimene, ära küsi!
Hoia, et ei ekki teest!

Oh teie naljakad päewad.

Oh teie naljakad päewad,
Kui rasked olete!
Kas usute, et minul
Jõud õige rauane?

Õi loodate jälle, ei pihuks
Mind kohe rõhute?
Siis ootke! jeda rõõmu
Ma teile ka ei tee;

Mul on üks lahke sõber,
Ta nimi lootus on;
Ta abil pillid ja trummid
Ma pilwist maha toon.

Kui teie siis õige raskets
Ja walujaks lähete
Ja weelgi kibedamaks
Mul minna lubate;

Siiš mina ja mu lootus
Me laulma pistame
Ja pillid ja trummid hüüdma
Kõik ühes paneme.

Siiš inglid taewa aknast
Pääd wälja pistawad
Ja mõne lahke sõna
Mull' troostiks ütlewad.

Nii jõuan õnnelikult
Pea haua kaldale —
Si kalmu alla pääse
Te' mulle järele.

Jää wait, mu süda.

Jää wait, mu süda, kannata!
Küll ükskord löpeb piin —
Ja peaks weel alles algama
Su mõitlemine siin.

Küll ükskord otsanudetud
Su pisarad on kõik,
Haud heldest' ennast amab full' —

Su armastus sull' olgu püha.

Su armastus sull' olgu püha,
Sest ära räägi teistele,
Sest teiste inimeste mõtted
Ei kõlba sinna wahale.

Sest räägi ainult Jumalale
Ja kuula pöues Tema häält —
Kui kahtled sa ja mures oled,
Siis õiget wastust leiad säält.

Su armastus sull' olgu püha,
Sest ära räägi teistele,
Sest teiste inimeste mõtted
Ei kõlba sinna wahale.

I.

Mu päike on looja läinud,
Mu täht on kustunud,
Mu elu on tühi ja pime —
Kõik õnn on kadunud.

Mu päike on looja läinud —
Ehk paistab weel ta läik? —
Ei näe — lootus kustub —
Ja süda on hirmus wai! —

II.

Õõ on õues, õõ on põues,
Pilkne tormiline õõ —
Armastus on hinge heitmas,
Kätte jõudmas elu-õõ.

Õõ on õues, õõ on põues —
Jumalat wast polegi?!
Oh kui kole on see mõte! —
Mis saab minust ometi?

* * *

III.

Jah, kui Jumalat ei oleks,
Kustunud siis oleks kõik:
Usk ja armastus ja lootus,
Süda oleks kole paik.

Jäin rahule.

Üks ingel ilmus öösel unes,
Mul terveks tegi südamel:
Ta pani käe sinna pääle
Ja ütles: „Jää nüüd rahule!“

Jäin rahule — ja sellest rahust
Sull' tahtsin võelda, armuke —
Kuid kõrgel tornis löödi kella —
Mind süngitadi hauasse.

Üks ainus kord.

Üks ainus kord ja mitte enam
Wõib süda tõest' armasta' —
Su pöues ime-lillekene
Ei mitmel korral õitse ta.

See armastus, mis kaduw, kustuw,
Mis meelest läheb wiimati
Ja uuel' armul' aset annab,
See — armastus ei olnudgi.

Üks ainus kord ja mitte enam,
Üks ainus kord ja surmani,
Ei üksigi wägi, üksigi wõimus
Suurt armusjääduft muuta wõi.

Kui oleks möödaminew, kaduw.

„Töös, kitsikuses, elumures“
Sääl ununeda armastus —
Kas kodu ka ja lapsepõli
Ja taewa poole igatsus?

Kas on need kallid, pühad tunded
Kõik sinu ees ka tühiised?
Miks tahad ühel möödul mööda,
Mu õeke, kõik südamed? —

Tuul tuleb, karmilt, külmalt puhub
Ja mitmed tuled kustutab —
Ja teisel säravamaks leegiks
Üht väikest sädet õhutab. —

Kui oleks möödaminew, kaduw,
Oh õeke, mu armastus,
Siis ammugi kui muistsel jutul
Ta üle hõljaks unustus.

See aeg, mis käes, on kannis.

Ei tulewiku põue
Ma taha waadata,
Ei minewiku wõitlust
Ja ohtu mäleta'.

See aeg, mis käes, on kaunis
Ja wait ja pühalik,
Ja läbi minu hinge
Läeb rahu imelik.

Tagasi.

Waba ihust, waba igatsustest,
Vehwisin ma kõrgel pilwedel,
Nägin taewa selguft enda ümber —
Seisin juba Jsa pale eel.

Kuis wõin ütelda, mis nägin, tundsin
Selles aimamata õndsuses —
Nägin kõik, mis kaunis, kõrge, püha,
Kraseletatud hiilguses. —

Tagasi maa pääle mina waatfin —
Sind ma nägin eluwõitluses,
Nägin muret, ohtu, nägin haawu,
Nägin kõik, mis sinu südamas.

Ahastades Jsa ette heitsin:
„Tõuka ära mind siit õndsusest
Tagasi maailma! kannatada
Kase mind, mu Jumal, tema eest!“

Minu igatsus.

Mu igatsus kui põues ärkab,
Nagu meri tormi kutsel kohab ta, —
Ja pilwini ta tõuseb leegil,
Minu hinge ühes kannab endaga.

Mu igatsus on surmast kängem,
Inglitest ja dæmonitest wägewam —
On igawene leekin tuli,
Õnnis walguš, surm ja rahu sügawam.

Kas olgu surm ehk elu.

Kas olgu surm ehk elu —
Kõik mulle õnneks on,
Ja selle õnne tundel
Mu nõtrus kadund on.

Wõin säravamail filmil
Maailma waadata,
Ja vaikselts naeratades
Wõin haawu kanda ma.

Wõin kewadiseft õnnest
Maailmal' hõisata,
Mu eluõõd ning surma
Wõin oota kartmata:

Et hääduft ilmas, tean —
Ja taewas kodumaa —
Kuis wõib siis surm, ehk elu
Mind enam ehmata?

Kas olgu surm, ehk elu —
Kõik mulle õnneks on —
Mu armastus on elus
Ja surres minu kroon.

Kuu oli eile kurwas mõttes.

Kuu oli eile kurwas mõttes,
Murelikult waatas ta
Otse minu aknast sisse —
Mis ta pidi mõtlema?

Minulgi läks süda raskeks —
Ei wõin'd kuud ma trööstida —
Tuule õhk mu palet puutus —
Nutmast ennast leidsin ma. —

Waatsin taewa fina sisse,
Tähte poole ülesse,
Ja säält lendas hele kiire
Kurvastatud südame. —

Kuu, see waatas õnnelikelt
Minu kambri korraga:
Mina aga kõnelesin
Dma Taewa Isaga.

Mu meeles kui udusest ajast.

Mu meeles kui udusest ajast
üks „muisstne jutt kuninga pojast“ —
üks imelik, ununud jutt. —
Ja lehwib kui lille-dhē luhal
Ja heljub kui ditse-laul ehal,
See imelik, ununud jutt. —

Üks tuwike terwist tõi kaugelt —
Döpimedus põgenes laugelt,
Ja meelde mul algatas jutt —
Sest tuwik'se tiiwad täis päikest,
Mu süda sai tunda sest läikest,
Kui otsata tõsi see jutt.

Nüüd „muisstne jutt kuninga pojast“
Ei enam läe meelest sest ajast —
See imelik tõsine jutt!
Ja kumab ja heljub ja ehib
Ja südamest südame lehib —
Oh, ikka läeb kammimaks jutt!

Ma nägin inglid nutwat.

Ma nägin inglid nutwat
Ja ärdalt leinawat,
Nad kumwal, kohkun'd pilgul
Mu pääle waatšiwad:

Oh waene laps, kuis wõisid
Sa nõnda efsida,
Sihht armast, kallist südant
Nii wäga haawata?

Kuis kahtlusmeel ja wiha
Sul tuli südame?
Oh meie waesed inglid,
Oh kuidas aitame? — — —

Kui merewoog siis kohas
Mu üle ahastus —
Kuid surma sülest päästis
Mind ingel Armastus:

„Oh palu andeks! palu,
Ja ennast alanda!
Eas' ainult armastujel
Su pöues rääkida.“

Ta tajakesti tõstis
Mind põrmust ülesse
Ja kuldseil tiivul kandis
Mind vastu sinule.

Ja hõiskades ta kuulas
Mu armutunnistust
Ja kiitust Jumalale,
Mu armsam, sinu suust.

Kas kuuled, kullakene.

Kas kuuled kullakene,
Kuis linnud hõiskavad?
Kas tead, et vaikses orus
Kõik õied puhkavad?

Kas usud Looja auu
Sa kõiges looduses?
Kas aimad seda imet,
Mis minu südames?

Kõige parem inimene.

Kõige parem inimene
Minu meelest postimees —
Tema tulekut ma ootan,
Kannan ikka südames.

Postimees on päris ingel
Oma postitaskuga —
Oh et oleksid tal tiivad,
Et võiks rohkem rutata!

Postimees, kui mööda läheb,
Salamahiti nutan ma, —
Pühin silmad jälle kuivaks,
Hakkan hommet ootama.

Postimees, oh kulda-kallis,
Päew mull' aastapikune —
Oh mil algab jälle homme,
Mil tood kirja minule?

Kõik rõõmsad laululinnud.

Kõik rõõmsad laululinnud
On warsti jälle siin,
Pea äraunustatud
On talwe mure, piin.

Küll algab siis üks püha,
Üks wõidulaulmine,
Ei suuda külmaks jääda
Siis üksgi inime. —

Oh Jumal, oh kui ilus,
Kui kaunis on maailm!
Kuid kõigest kõige kaunim
On õnnest säraw film.

Mine wastu kewadele.

Üks ingel lehwib läbi ilma —
Kas aimad tema lähedust?
Ta kewadet on kuulutamas —
Eks hinges ärka õnnis lust?

Mul on kui oleks imeasju
Sull' dieajast ütelda —
Kuid mine wastu kewadele,
Siis ise feda tunned sa.

Lillekene mulla hõlmas.

Lillekene mulla hõlmas
Kewadest näeb kaunist und;
Pinnukeste lõunekaarelt
Kõju kannab salasund. —

Teab lill, et enne õitsmist
Peab ta ju närtsima?
Nimab lind, et wiimast korda
Lendab üle mere ta?

Oh kewade, oh ðieaeg.

Oh kewade, oh ðieaeg,
Oh kuhu pean minema sinu eest?
Mis on see, mis põues mul äratad ja?
Siig ilus, liig kaunis — oh kewade ja!

Oh kewade, oh ðieaeg,
Oh kuhu pean minema sinu eest?
Mu ümber ja lehwimas päewal ja ööl;
Kõik loodus on sinuga üheskoos tööil.

Oh kewade, oh ðieaeg,
Sel kombel ei tulnud ja ial weel —
Küll tulfub mu süda — sääl ühentud on
Wist otsata walu ja otsata õnn.

Suur kontsert.

Suur kontsert algab koidu a'al,
Kõik laulikud on juba sääl,
Kad halja puude oksadel
Ja õhus kõrgel üleval.

Ja kaasa laulvad lahke tuul
Ja lugemata lehed puul,
Kõik mets — ka oja kalda all
Ja näki=neiud hallikal.

Ja kuulamas on orud, mäed,
Kõik aasad, põllud tõst'wad pääd,
Ja päike tuleb iluga
Suurt püha ühes pidama.

Ja kaasa=lauljaid, kuulajaid,
Oh ikka weelgi ilmub neid —
Neid murul, jamblas, lilledes —
Ja inimeste südamēs.

Oh kewade, oh kullane,
Kõik loodus hõiskab sinule —
Sa, kaunis, tulid taewast wist
Siin õnnestama surelist.

Õieaeg on imeilus.

Õieaeg on imeilus
Lahke sini=taewa all —
Ärärääkimata ilus
Südametes sügawal.

Näha küll on ohtu palju
Selle sini=taewa all —
Ärärääkimata palju
Südametes sügawal.

Iga süda, see on ise
Imestuseväärt maailm —
Küll on kole, küll on õnnis
Mõne südames maailm.

Üks röömus laululugu.

I.

Üks röömus laululugu
Mind unest äratas,
Lükk taewast läbi akna
Mu tuppa sinendas,
Ja õunapuu mu akna all
End oli ehtin'd waiksel ööl.

Ma küsijän, mis ime
On öösel juhtunud —
Sind häiskas ühtelugu,
Ei mulle wastanud —
Ja päikene, see naeratas
Ja minu akent kullatas.

Üks ime aimamine
Mu hinges ärkas siis,
Kui kaunis muistne lugu,
Kui kadun'd lauluwiis:
Jah, imeilus kewade
End näitis ferd weel minule.

II.

Su kewade lehwis tuppa
Ja toast südame,
Ja südamest ta ajus
Mull' lausa palgele;
Ja päikene, see naeratas —
Kõik toa ärakullatas.

Ja ikka ilusamaks
Värs linnu lauluwiis —
Kas paradiis ta kodu?
Nii hõiskasin ma siis.
Ja päikene, see naeratas
Ja kõik maailma kullatas.

Üks õnnis aimamine
Mu hinges ärkas siis:
Kõik, mis ma nägin, kuulsin,
See oli armu wiis.
Oh armastus, oh armu wiis,
Su kodumaa on paradiis!

Oh kui ilus on maailm.

Oh kui ilus on maailm!
On see tõsi, mis näeb film?
Seda walgust, seda elu,
Hõiskamist ja õitssemist!
Seda kurbtust, seda õnne
Minu hinges imelist!

Imestades waatab film,
Et nii ilus on maailm.
Kus siis olin kõik see aja,
Et ei seda enne näin'd?
Süda oli leina-maja,
Warjuriigis olen käin'd.

Kuupaistel.

Kas süüta lapsesõli
On tulnud tagasi,
Kus igatjustel pöues
Weel nime polnudgi?

Kas mõitlemist ja walu
Ma pole tundnudgi?
Kas pimedust ja surma
Maailmas polegi? —

Kuu paistab, üles waatab
Täis wäikist õnne film —
Ja minu ümber uinub
Ja õitseb süisgi ilm.

Mu süüta lapsesõli
On tulnud tagasi —
Oh ära minu pöuest
Sa mine millalgi!

Üks raske unenägu.

(Saksakeelest.)

Üks raske unenägu
Mind öösel ehmatas:
Üht mirdipuud mu aias
Ma nägin õitsemas.

Kuid furnuaed see oli,
Haud lillepeenraks mul,
Ja puudelt murdis latvad
Ja puistas õied tül.

Küll korjajin need õied
Kõik kuldse kausisje;
See aga kukkus käest,
Käts katti murule.

Ja kausist pärleid weeres
Kui werepisaraid . . . .
Mis tähendab see uni? —
Kas furnud on mu peid?

S u l l e.

Sind hoidku wägew Jumal,
Sull' jõuudu andku Ta —
Ei elukoormat kandes
Pea fina nõrkema!

Ma sulle jõuudu palun,
Ei endal' midagi.
Mu Jumal, küll Ta peab
Mind kuulma wiimati.

Südamekene, mu armukene.

Südamekene, mu armukene,
Kõikidest kallim, mu kullakene,
Mis on küll sügavam sinawast merest,
Hülgavam päiksest, kõrgem küll taewast?
Südamekene, mu armukene,
Kõikidest kallim, oh kullakene!

— Südamekene, mu armukene,
Kõikidest kallim, oh kullakene,
Arm on weel sügavam sinawast merest,
Hülgavam päiksest, kõrgem weel taewast.
Südamekene, mu armukene,
Kõikidest kallim, oh kullakene!

Sind kannan laulu tiivul.

(G. Heine järele.)

Sind kannan laulu tiivul,
Mu armuke, kaugese,
Siit ära — jää laen'te taga,
Sääal ditsemas kewade.

Sääal kumab ja ditsseb ja lehtab
Kuupaistel kui eeden üks aed,
Sääal imelist lillede ilu,
Sääal igawest kewadet näed.

Sääal sini-lilled on ilu,
Meid õnnestab tähtede läik,
Ja salajal hellamal jutul
Üksteisega roosid on kõik.

Metsloomad kuulawad taltfalt,
Ja seismas on tuulegi hoog,
Ja kaugel, jää kohab ja hülgab
Kuulawusel laenete woog.

Sääal kohawad tafasti palmid,
Sääal unneb mure ja sund,
Sääal koidukullaseist pätwist
Näed, armsam, õndsamat und.

K ö r g e l e.

Sind kannan laulutiiwul,
Mu armsam, kõrgele,
Siit ära, wiin tuule kiirel
Sind üle pilwede.

Sääl ärafeletatud
On õnn ja armastus,
Maa pääle kaugele maha
On jään'd kõik wiletjus.

Su imesjelged särafilmad.

Su imesjelged särafilmad
On taewast pärit, armuke —
Ei inimesed feda tea,
See teada ainult minule.

Mad mötlewad, ei tea, kust tuleb
See ilu sinu filmisfe —
Ma aga mõistfin feda kohe,
Kui tundma sain sind, armuke.

Üks laul su põues uinub.

Üks laul su põues uinub,
üksainus, õnnis laul,
Sest räägib igatsedes
Mu waene, nõder luul.

Ta uinub raskest unes,
Kui surma warju all,
Kui pärli merepõhjas
Ta peidus sügawal.

Üks helet, üks ime=hiilgus
Wa'est tõuseb äkist' jäält —
See kinnitab mu hinge
Ja ülendab su meelt.

Üks laul su põues uinub,
Üks ainus, õnnis laul —
Kas ärkab siin maailmas,
Wõi üksford taewa auul?

Ta laulis tafa.

Ta laulis tafa nagu unes
Ja waatis ära kaugele —
Kaks rasket pisart jini=filmist
Tal weeresiwad palgile.

Ja nagu kahwatuse jumi
Käis üle näo ilusa . . . .
Ta nägi mind . . . . ja ühest, teisest
Ta hakkas juttu puhuma

Ära waata nõnda kaugel' —

Ära waata nõnda kaugel'
Taewa sina sisse Sa! —
Ära räägi lahkumisest,
Igawesest elust Sa!

Ära räägi leinamisest,
Rannatuslest, ristist Sa —
Küllalt sellest on ju rääkin'd
Taewa Isa minuga.

Räägi Isa armastusest
Halastusest otjata,
Räägi igawesest rahust,
Maa ja taewa ilust ka!

Räägi õrnalt, sõnu waitjelt —
Walju kõne haiget teeb —
Küll siis süda pikkamisi,
Aga kindlalt uskma jäeb.

Üht ainust hiilgvat tähte.

Üht ainust hiilgvat tähte
Mäen pilksel elu teel —
See määramata kaugel,
Ja kurblik minu meel.

See ainus täht, mu armas,
On sinu armastus —
Mii määramata kaugel —
Ming suur mu igatsus.

Miks tahtis Jumal seda,
Et tundma sain ma sind?
Mii ainult kurbastada
Ei wõi Ta heldus mind!

Jumalaga jää, sa armas.

Jumalaga jää, sa armas,
Ela hästi, hella õis!
Miks sind Jumal ometigi
Nõnda armjaks luua võis?

Miks sind, ingel, jün maailmas
Pidin ial nägema?
Ja nüüd pean igavesti
Sinust äralahkuma! — —

Mets kohiseb

Mets kohiseb, ja taewas
On pilwes, tõsine —
Mu igatsused lend'wad
Siit ära kaugele:

Sind näen, ja mu ingel,
Mu waimusilma ees;
Mull' sinust metsa kohin
Kõik aja kõneles.

Ei mina ütle ühegile.

Ei mina ütle ühegile,
Kõnele ei kellegile,
Kes mull' toona wastu tuli,
Kes see kulda kallis oli —
Ei ütle!

„Kas oli särasilma tähte,
Ehk oli kuu see kulda kaimu,
Wõi oli hiilgaw päike ise?“
Ei ütle!

Ei mina ütle — laulan ainult,
Nii et kostab wastu wainult:
Et oli hiilgaw päike ise!
Ei ütle!

Sind ootan.—

Sind ootan nagu päikse tõusu,
Kui kallist püha tulema,
Sind ootan — sügaw õnne tundmus
Mu hinge paneb heljuma. —

Sind näha kaua aja pärast —
Küll saab see kaunis olema!
Ei ja mind enam ära tunne,
Nii õnnelik siis olen ma.

Mu armsam, kus sa wiibid?

Küll tahan rõõmus olla,
Kuid jüda walus mul,
Sääl nagu nuga pistab,
Kui naeratab mu huul.

Mu armsam, kus sa wiibid?
Ei sõnumid sult saa —
Kas elad? oled surnud?
Oh minu armsam ja!

Sind läks magama.

Sind läks magama,
Sis jäi uinuma,
Tuul jäi suikuma —
Mina uneta:

Koidult küüsin,
Päewa palusin,
Ehal' ütlesin,
Et sind ootasin. —

Kas on suured weed
Tulistamas teed?
Bõi kas kõrged mäed?
Eh! ka tuule kæld?

Sind läks magama,
Sis jäi uinuma,
Tuul jäi suikuma —
Oh mil unun ka?

Pärge palmin.

Pärge palmin, päike paistab
Süda, oh kuis tuksud sa! —
Homme tuleb minu armsam —
Maailm, kaunis oled sa!

Kuulge lilled, kuulge linnud,
Kuulama jää, tuuleke:
Tema tuleb! — wai! wai! tafa!
Ärge öölge teistele!

Aga homme, died õitf'ge,
Pinnukesed hõiskage,
Tuulekene, tõsta tiivu:
Siis on siin mu armuke.

Mus ärkamine.

Ju hakkab küldakägu kutsuma,
Vind linnu järel' võidu hõiskama,
Kad wilistavad, löövad lugusid
Ja häälitsevad õrnu wiisjaid —
Kui see ei ole kewade,
Mis on see siis, mu armuke?

Pea, kõik maailm on nagu uueks saan'd,
Siin rõõm ja ilu on end ühendan'd,
Ja päewast päewa ilusamaks weel
End ehiv loodus nagu imewäel —
Kui see ei ole kewade,
Mis on see siis, mu armuke?

Pea hakkab juwi — tuleb sügise —
Ja wiimaks jõuab waitne talwe öö, —
Siis nagu unenägu meeles weel
Sul kewade — ja hale sinu meel.
Kas mäletad, oh armuke,
Kui kaunis oli kewade?

Kuid taligi ei kesta igawest',
Mus ärkamine tuleb kõigil' tõest',
Mus kewad' tuleb suure wäega,
Ta esimesest kaunim otjata.
Kas aimad sa, oh armuke,
Kui kaunis on see kewade?

Ma nägin unes.

Ma nägin unes sinu armast palet —
See oli nagu äraseletud,
Ja loojaminewast päiksepaistest
Su juuksed olivad kullatud. —

Su palest paistis sinu hinge sära,
Mis selgem, kullasem kui päikene —
Ma seisin kaugel ja olin õnnis,
Et nägin sind nõnda, armuke.

Kui sa tuled, too mull' lilla.

Kui sa tuled, too mull' lilla,
Lillekeşi armastan —
Sügisel neid wähe leida? —
ühelst ainjast küllalt saan.

Ehk wast juhtub nurmelt leidma
Weel üht hilist lillekest —
Rõigekallim, oh kui wäga
Tänaksin sind jelle eest!

Sinilillekesed.

I.

Leheküü tõi öiekesi,
Sinililla lehkawaid —
Oh kui armsad nad ja hellad!
Nutan õnnepisaraid. —

Õimesed lilled mulle —
Wõib ju olla, wiimsed ka —
Terwe ilma ilu wastu
Jal neid ei annaks ma.

II.

Dit'wa puu all õhtul istun
Wiibin wiimse ehani —
Sinilillekesi waatlen —
Hoian küll neid hellasti.

Oh mu õnn, mu filmatera,
Minu elupäikene,
Jga hingetõmbamine
Saadab terwist sinule.

See pole siit-maailma ilu.

See pole siit-maailma ilu,
Mis paistab sinu silmadest,
Päew päewalt ikka enam särab,
Kõik warjud heidab enesest.

Ma kardan, et sa lähed ära,
Siit lendad üles linnuma —
Mis teeb ka ingel siin maailmas?
Kuid mis saab minust sinuta?

* * *

Mis minust saab — ei saa siis minust
Siin ilmas enam midagi:
Ka mind mu igatsus siit kannab —
Ei või see olla teifiti.

Jää siiski sin.

See pole siit=maailma ilu,
Mis paistab sinu filmadest,
Päew päewalt ikka enam särab,
Kõik warjud heidab enesest —

Kuid siiski jää — oh jää weel jüa!
Ma tean, et weel kaua jääd;
Weel sinu jaoks ka maitset õnne —
Su elu kaitj'wad taewa wäed.

Las' paista ikka sinu filmist
See ilu, mis ei ole siit,
Las' ilmutada inimestel,
Et sinu pöues taewal wõit:

Ei wõi ju kustuda kõik tähed,
Mis Jumal süütan'd põlema,
Ei wõi ju üleilmlik ilu
Siit maapäält hoopis kaduda.

Kuid lasse mina lähen.

Kuid lasse mina lähen, armsam,
Mu hinges ime-igatsus
Sääl olen põrmukütkeist waba,
Sääl kõik mu olemine uus.

Sääl olen sinu kaitseingel —
Mind harwa öösel unes näed —
Su maie õnne üle walwan
Ja taewa poole näitan teed.

Las' lendan sinna — miks mind keelad,
Mind hoiad ikka tagasi?
Mu armsam! eks mu hingeelu
Sa tunne juba ometi?

Seepärast las' ma jõuan sinna!
Mu hinges ime-igatsus —
Sääl olen sulle „hiilgwaks täheks“,
Sääl kõik mu olemine uus.

Ei ole sina minu ingel.

Ei ole sina minu ingel,
Ei koidutäht, ei päikene,
Ei eluõnn, ei silmatera,
Ei süda, ei mu kullake.

Ei ole — jest et kõik need nimed
On nagu wari jelle ees,
Kui kallis, püha ja kui armas
Su kuu minu südames.

Ei mina õnne usu.

Ei mina õnne usu,
Mis paistab rikkuses:
See õnn on wäärtufeta,
Kui waesus südames.

Ei mina õnne usu,
Mis auus ja kuulsuses:
See õnn on külm ja kare
Ja oftaks teiste ees.

Ma usun ainult õnne,
Mis põues peidus on:
Usk, armastus ja lootus —
Jah, see on ainus õnn.

Waiksemaks ja sügawamaks.

Waiksemaks ja sügawamaks
Muutub minu igatsus,
Minu hinge sisje paistab
Tasa taewa walgustus.

Ei nii hellalt enne, armas,
Ei nii õrnalt ialgi
Sind mu süda armastanud,
Ei nii kindlalt kunagi.

Ja see armastus, ma tean,
Pole wandeks sinule,
Tähena ta sulle paistab,
Õnnistab sind, armuke

Sellepäraft.

Jah, sellepäraft on päite
Ja tähed nii ilusad,
Et ühel on kullane läige
Ja teised hülgamevad.

Ja sellepäraft on taewas
Nii sügaw-sinine,
Et talle wäga armas
On kuldne päikene.

Ja tähed on ikka hülgel.
Ka päik'se paiste a'al;
Kuid arast nad taewa sinas
On warjul sügawal.

Wiimist laulu ei saa laulda.

Oh weel ainsa, wiimse laulu
Laulatjin ma Sinule,
Laulu selgest armastusest,
Pühendatjin armule.

Aga kadumata ilus
Peaks see laul olema,
Peaks nagu teigest ilmast,
Nagu taewast tulema;

Peaks kadumata ilus,
Kaunis, armas olema,
Igawest armastusest
Nagu koidul kumama.

Aga seda laulu luua
Ei saa nõder inime —
Minust, wiimist laulu laulda
Ei saa ial jinule. — —

— — Kadumata ilus, armas
Peaks see laul olema,
Peaks nagu teigest ilmast,
Nagu taewast tulema. — —

Kõige ilusam luule.

Kõige ilusam luule
See ilmub sõnata,
Ei igal' ühel' siin ilmas
Ta ennast ilmuta.

Kõige ilusam luule
Siin ilmas koduta —
Oh ainult filmapilgud
Su juures wiibib ta.

Kuid inimese hinges,
Sääl heljub surmani
üks taja wõi üks aimdus
Seft luulest ometi.

Kes asub sääl hiilg'wate tähtede pääl?

Kes asub sääl hiilg'wate tähtede pääl,
Kus otsata kauguse rajad?
Kas õndsad waimud, wõi säälgi wast weel
On surelikkude majad?

Kas säälgi ka pattu ja wiletsust on?
Kas kurbtust ja südamewalu?
Kas nutab ja ahastab armastus sääl
Ja wõitleb surmaga elu?

Kas kõik need maailmad, kus surma weel on,
On Päästjat ju näha saanud?
Kuis Ewastaja end ilmutand sääl?
Kas surma sääl kannatanud?

* * *

Ei tea — waike hiilgus
Meil' paistab tähte' päält —
Kuid üksigi hääl ja sõnum
Ei jõua jüa säält.

Kojuigatsus.

I.

Kaugel, kaugel minu kodu,
Klus, õnnis isamaa —
Igatšedes mõtlen sinna,
Igapä on mul oodata.

Siit=maailma õnn ja ilu,
Kõõm ja oht ja wiletsus
On ju tühine ja wõõras
Singel teine igatsus.

Kaugel minu õnnis kodu,
Klus armas isamaa —
Millal, oh mu armas Isa,
Wõtad Sa mind kutsuda?

II.

Kaugel meie õnnis kodu,
Plus, armas isamaa —
Sinna, oh mu kallim sõber,
Tahame ju rännata.]

Sinna waatawad ju filmad,
Sinna tõttan mina ka —
Igawese armu walguš
Kumab meile koiduna.

III.

Waat' sääl Su wennad, õed
Sind, sõber, ootamas,
üks väike hulgakene
Sull' wastu tulemas.

Ja nende hinges heljub
Üks wägew igatus,
See igatus, mis wana
Ja põlwest põlwe uus:

"Siit kojupoole, taewa!" —
Neid sinna juhata —
Suur Jumal ise tuleb
Ju ühes Sinuga. —

— Küll walgust, jõuudu, tarkust
Ta jagab Sinule,
Et õigeks õpetajaks
Sa oled rahwale.

IV.

Oh, kogu poole, taewa
Kõik rahwad piüüawad,
Kuid häda! õige tee pääst
Kad ikka eküwad.

Astafajad lend'wad mööda;
Tuhandedgi kaowad,
Rahwast lugemata hulgad
Põrnu sülle waowad.

On neid palju, kes on wõitnud
Elukrooni omale?
Ja kui suured on need hulgad,
Kes on eküin'd kõrwale? —

Oh kauge, kaunis kodu,
Suur, püha saladus —
Su poole põlwest põlwe
Käib meie igatsus.

Kust leian abi ma ja troosti.

Kust leian abi ma ja troosti,
Kui, Issand, mitte Sinu käest?
Kes päästab hinge ahastusest
Ja igawese surma wäest?
Ei keegi — kadund olen ma,
Kui, Issand, Sa ei halasta. —

Ei halasta — usk, lootus nõrkeb,
Ja hinge warjab pimedus,
Ju püüab neelda nagu meri
Wind sügaw surma-ahastus —
Ei põrgus pole, Jumal Sind —
Miks oled mahajätanud mind?

Mis saab minust?

Mis saab minust, kes ma ikka
Hädas usku kaotan,
Kisti all meelt ära heidan,
Sumalat nii vihastan?

Mis see aitab, et ma wahest
Palawasti palwetan,
Iika, ikka tungiwamalt
Usku, lootust tunnistan?

Mis see aitab, et ma wahest
Tänus Isat kummardan,
Kõigest südamest ja meelest
Ennast talle töotan?

Mis saab minust? kuhu lähen,
Minu Jumal, Sinuta?
Jää mu juurde, ära jäta
Mind waest, nõtra üksinda!

Ma tõstan filmad taewa poole.

Ma tõstan filmad taewa poole,
Su pääle, Issand, lootma jään —
Oh ära peida oma palet! —
Kui Sa ei kuule, kuhu jään?

Maailm on mulle haiget teinud,
Mind põrmuni on alandand —
Oh seda ahastust ja piina,
Mis minu hing on kannatand!

Küll olen pattu wistist teinud,
Su wiha ärateeninud,
Sest asjata, oh püha Jumal,
Sa wistist mind ei nuhelnud.

Mu oma wäärtus, jõud ja julgus,
Kõik asjata on Sinuta,
Ei midagi mul waesel ole,
Mis mind wõiks ial trööstida.

Sind, Sind, mu Jumal, ainult otsin,
Ei jäta palwet, õhkamist
Ja usun: hukatuseks pole
Mu pääle pantud elurist.

Taw. laul 13.

Jehoowa, oh kui kaua
Sind otsin asjata,
Kui kaua wõtad hoopis
Mind ära unusta?
Kui kaua hirm ja mure
Teeb ohtu hingele?
Kui kaua suurusteleb
End kuri waenlane?

Oh waata süia, Jumal,
Mu filmi walgušta;
Et mina surma sisse
Ei uinu magama;
Et waenlane ei kiidaks,
Kuis tema wõitu saan'd
Ja enda jalge alla,
Mind hoopis kufutand.

Jehoowa, oh kui kaua!
Oh tule, tule ju!
Et wõiks Su heldust kiita
Mu süida ja mu suu,
Et wõiksin kummardada
Sind suure tänuga,
Su auu tunnistada
Mu rõõmulauluga.

Tav. laul 62.

Mu hing on waitne Issandas
Ta suure armu läbi,
Ta on mu kõrge warjupait,
Mu õnnistus, mu abi,
Oht peab nõuu küll waenlane,
Kuis kahju teha minule,
Ei hinge saa ta kätte.

Mu hing on waitne Issandas,
Kes helde on ja wägew,
Ta õigus ja Ta armastus
On igal ajal tegew —
Küll jõuab wiimaks rõõmupäew,
Mil muutub õnneks oht ja waew —
Ei Issand sõna murra.

Jer. 31, 3.

Mind oled, Jõfand, armastanud
Su algmisest, nüüd, igavest',
Seepärast Sulle lähemale
Mind saadad selgest heldusest.

Seepärast Sa mu südant katsud,
Mind lased nutta, ohata —
Mind lased mitut ohtu, risti
Ja kurbtust küllalt kannata'.

Ma aga loodan sinu pääle,
Su armastusest kinni pean —
Ehk langegu kõik maailm kokku,
Ma siiski Sinu omaks jään.

Mu südames on pühapäew.

Mu südames on pühapäew,
On wainne rõõm ja rahu;
Ei süit=maailma hära, hirm
Sääl eksitama mahu:
Mu Jumal on mu lähedal,
Ma olen Tema warju all,
Kui laps, kes isa süles.

Mu Jumal on mu lähedal,
Ta õiget teed mull' näitab,
Kui elurist liig raskeks läeb,
Siis ikka jälle aitab;
Ja kaugel taewast lahti näen —
Oh kui ju ükskord sinna jaan,
Küll mõib see õnnis olla!

O kuidas pean Su nime kiitma?

Oh kuidas pean Su nime kiitma,
Jehooma, kuidas tänama?
Mu hing on Sinu palet näinud,
Mu südand wõtsid walgusta';
Su nõuu, Su ime-saatmine,
Kõik selgeks õnneks minule.

    Weel suutsin waewalt seda loota
Ja suures mures uskuda,
Et minu wõitlemist ja ohtu
Sa näed suure armuga,
Et minu palwed palawad
Su trooni ette tõusewad.

    Nüüd aga näen, kuis Sinu heldus
Mu elu ikka juhtinud
Ja kurbuses ning pimeduses
Mu üle ikka walwanud —
Ja nüüd weel selge õnnega
Mu südant wõtad rõõmusta'!

    Oh anna mulle oma waimu,
Et Sinu armust laulaksin,
Et Sinu auu tunnistajaks
Ma alanduses oleksin,
Et Jssand, Sinu imetöö
Saaks kuulutatud kõigile.

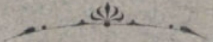
S i s e k o r d.

	Lehek.		Lehek.
Rahutumad laulu-		Tead küll, mu sulda-	
wainud	3	Kallis	42
Õnnis lapsepõli	4	„Küla mull' ütles“	43
Ei tule luule tuulest	5	Me' oleme, tema ja	
Kel siit = maailma		mina I—IV.	44
tarlust	6	Ma lähen üle nõm-	
Sa Issand igavene	7	me	46
Ujwaim	8	Üks linnukene	47
Tõnu tahtis bassi I.	10	Penda, lepatrimufe	48
Wanuwalla mehed	12	Wesi woolab	49
Kärw leegib eha		Kutju koju	50
paistel	13	Surnarooksid sinu p.	51
„Suured mõtted“	14	Su õitsewad jälle	
Wõõrsil	16	sinililled	52
Soomesse I ja II	17	Säääl haulal	53
Muustlaste elu	19	Surm ei tule suigu-	
Keft sügawat Wene-		tama	54
maa metsa I ja II	21	Oh teie naljakad	
Sõda	24	päewad	55
Sinu wanaema	25	Jää wait, mu süda	57
Pihtne lugu	26	Su armastus sull'	
Serenade	27	olgu püha	59
Wõõras	29	Mu päike on looja	
Maailma parandaja	31	läinud I—III.	59
Külakarjane	33	Jäin rahule	61
Mari	34	üks ainus ford	62
Koit istus taewa		Kui oleks mööda-	
ääre pääl	35	minew, kaduw	63
Tema ja ifka tema	37	See aeg, mis käes.	64
Mii-ta on	38	Tagasi	65
Koored mängumehed	39	Minu igatjus	66
Serenade	41	Kas olgu surm ehk elu	67

Kuu oli eile kurvas mõttes	68	Jumalaga jää, ja armas	94
Mu meeles kui udu- jeft ajast	69	Mets kohiseb	95
Ma nägin inglid nutivad	70	Ei mina ütle ühegi Sind ootan	96 97
Kas kuled, kullake Rõige parem inimene	72 73	Mu armsam	98
Rõik rõõmsad laulu- linnud	74	Sind läts magama	99
Mine wastu kewadele	75	Pärge palmin	100
Sillekene mulla hõl- mas	76	Uus ärkamine	101
Oh kewade, oh dieaeg	77	Ma nägin unes	102
Suur kontsert	78	Kui ja tuled	103
Dieaeg on imeilus	79	Sinikillekesed I ja II	104
üks rõõmus laulu- lugu I ja II	80	See pole siit-maailm.	105
Oh kui ilus on maa- ilm	82	Jää jüisgi jüia	106
Kuupaistel	83	Kuid lase mina läen	107
üks raste unenägu	84	Ei ole sina minu ing.	108
Sulle	85	Ei mina õnne usu	109
Südamekene	86	Waijemaks ja süga- wamaks	110
Sind kannan laulu- tiivul	87	Sellepärajt	111
Rõrgele	88	Wiimist laulu ei saa laulda	112 112
Su särafilmad	89	Rõige ilusam luule	113
Üks laul su pöues uinub	90	Kes asub jääl	114
Ta laulis tafa	91	Kojuigatsus I—IV	115
Ma waata nõnda kaugel'	92	Ruht leian abi ma	119
Üht aimust hülgnat tähte'	93	Mis saab minust	120
		Ma tõstan filmad	121
		Jehowa, oh kui kaua	122
		Mu hing on waike	123
		Mind oled, Jssand, armastamid	124
		Mu südames	125
		Oh kuidas pean Su enne kiitma	126

Hind 25 kop.

